M. Raicu

UN ALAI LA PESCUIT

ALEXANDRU RAICU

UN ALAI LA PESCUIT

Alexandru Raicu

UN ALAI LA PESCUIT

Versuri pentru copii

EDITURA ION CREANGĂ ● 1972

Copertă și ilustrații : **POMPILIU DUMITRESCU**

DUPĂ MIERE...

În pădurea de arțar
bate-o toacă, bate rar :
Crengile de brad se-ndoaie
cînd cioplește-o ghionoaie.
Se-mpletesc raze de soare
viezurele cînd răsare.

În pădurea de arțar
trece-o umbră cu pas rar,
prin frunziș din ram sunînd,
smeură și fragi cătînd.
Parcă suflă greu un pic
uneori ca un . . . bunic.
Dar din nou blana roșcată
se ivește,
scormonește
și cu mure se . . . îmbată.

S-a oprit lîngă-un alun
mormăind : „E ceva bun,
scorbura nici nu-i adîncă . . .
Ia te suie și mănîncă
faguri mari și dulci de miere,
că-i răcoare și tăcere.“

În pădurea de arțar
cu frunzișul de cleștar,
dumnealui cotrobăiește
tacticos, gospodărește,
parcă-ar fi la el acasă . . .

Cînd deodată, un nor, o plasă
bîzîind de supărare
i se-așterne pe spinare,
pe sprîncene și pe bot,
peste labe, peste tot.

Ursul sare, se sucește,
suflă, blestemă, răcnește,
buzna dînd spre drumul mare
cu tot roiul în spinare.

În pădurea de arțar
bate-o toacă, bate rar . . .
Rîde-un sturz înveselit :
— Fagure ți-a trebuit ! . . .

MARIANA

Lume multă dimineața
pe aleea de stejari.
Către dreapta curge rîul
obosit de drumuri mari,
iar pe stînga-ncepe codrul
lîngă zidu-nalt de stîncă.
Se aude-un șuier dulce
din desimea cea adîncă
și deodată zeci de glasuri
se opresc și-ncep să cheme :
Mariana ! Mariana ! . . .
Vin copii de prin poiene
curioși, uimiți și veseli.
Spărgînd nuci, roind îndată
se-mbulzesc cu miezuri bune,
se-nvîrtesc, se-adună roată.
Țipete de bucurie,
lungi chemări către desiș . . .

Și de pe-un stejar coboară
repede, pitiș, pitiș,
dumneaei cu coada roșie
deasă ca un pămătuf.
— Mariana, vin-aicea . . .
— Uite că se-ntoarce. Uff !
Și cu ochii de mărgele,
dornică din mîini s-adune,
Mariana-aleargă iute,
se apropie de lume
ca o veselă actriță
ce se știe-aplaudată . . .
Își alege cu lăbuța
două miezuri dintr-o dată
și-o zbughește la un metru
să le rontăie încet.
— Mariana ! Mariana !
Hai, poftește la . . . bufet !

Și prudentă-n salturi dese
ea se-apropie tiptil,
atingînd cu botișorul
mîinile unui copil.
Mari și mici o cheamă-ntr-una . . .
Dar zbughind-o, dintr-un salt
ea se cațără pe-o creangă
și de-acolo mai spre-nalt,
unde mîngîiat de soare
bradul și-a țesut cunună.
Face tumbe, se răsfață
azvîrlind cîte-o alună . . .
— Lasă, mai poftești tu mîine,
i-amintește o fetiță.
Ești nerecunoscătoare,
domnișoară veveriță . . .

DOI VITEJI

Au pornit odat' cu zorii,
peste podul din șosea,
doi băieți cu traiste goale
către codrul de mărgea.
Grădinița e închisă
pentru lunile de vară,
așa că a lor e lumea
de cu zori pînă pe seară.
Au mai fost și cu bunica
la alune și bureți,
și cum sînt voinici și vrednici,
fără teamă și isteți,
s-au vorbit s-adune singuri,
smeură dată în pîrg
și a doua zi s-o vîndă
cu cornetele la tîrg.
Iar pe bani să-și ia-mpreună
o armonică de gură,

o basma pentru bunica
și chiar cîte-o prăjitură.
De-or găsi bureți și mure,
fragi și coacăze, și-afine
prin desișul din pădure
ori pe drum, cu-atît mai bine . . .

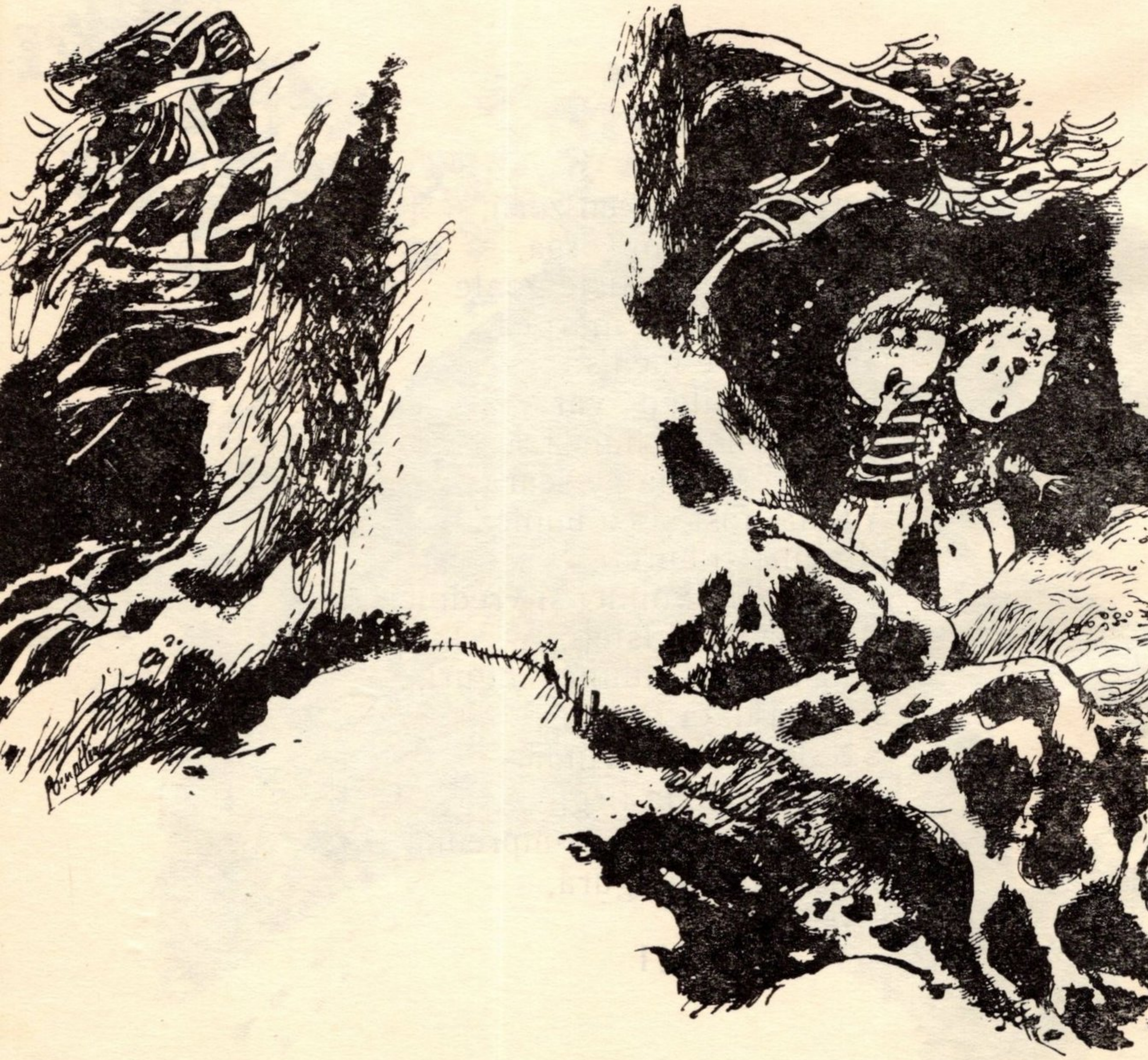

Au mers ei fără oprire
pîn-la rîul de argint,
zăbovit-au într-o luncă
lîngă flori de mărgărint,
și-au ajuns pe o cărare
la intrarea în pădure.
Flori de soc, măcieși, zorele,
pe alocuri vreji de mure,
și cătină înfloritâ,
mușețel și izmă creață . . .
Mierle fluierau și cucul
dădea . . . ora-n dimineață.

Au intrat sfioși în codru
și-ntr-o clipă s-au trezit
într-o noapte răcoroasă.
Se-auzea un piuit,
de pe crengi pocneau alune,
dintr-un vîrf țipa, departe,
aspru, un cocoș sălbatic . . .
Răzbăteau sunete sparte,
murmure și sîsîituri,
cîte-un gîlgîit pierdut.

Au stat ei strînși unu-ntr-altul
un minut, înc-un minut,
și cînd au pășit-nainte
(căci desișul se zărea
în lumina tremurîndă)
unul a strigat : Păzea !

De pe-o creangă o broscuță
a sărit în iarba deasă,
o șopîrlă-a dat s-o prindă
fîșîind ca o mătasă
și-au pierit. Dintr-o firidă
de stejar, s-a arătat,
pentru-o clipă-un pui de vulpe . . .
— Haidem, că . . . s-a înnoptat
a-ngînat primul. Mai bine
este afară-n luminiș . . .

Și zgîriați, cu mîini julite,
au zbughit-o din desiș.
Și-a găsit cellalt și traista
plină toată cu . . . nimica :
— Zău că parcă-i tot mai bine
la pădure cu bunica !

FRICOSUL

Vara-și sună clopoțelul
că vacanța s-a sfîrșit.
Peste tot ceva se schimbă.
Și . . . sub streșini, negreșit :
Zilnic ies lăstuni în zboruri
de antrenament, voioși.
Pleacă săgetînd văzduhul,
se-ntorc iarăși bucuroși.
Antrenori sînt rîndunelul,
rîndunica. Împreună
fac enorme salturi repezi,
se despart și se adună,
și se cheamă într-un freamăt
neîncetat de ciripit.

Într-un cuib rămas-a singur
un lăstun. Fricos, uimit,

n-a pornit în depărtare
cu ceilalți, ci s-a ascuns,
iar acum parcă-i în noapte,
întuneric nepătruns . . .
Iese-ncet pînă afară,
vede stoluri iuți în zbor,
cîte unul se desprinde
într-un salt cutezător,

dînd o raită pînă-aproape,
și-atunci cel din cuib, în grabă,
nevăzut se face iarăși
să nu fie pus la . . . treabă.
Un băiat de jos se uită
intrigat de-așa-ntîmplare.
Iată, au venit cu toții,
obosiți, de la plimbare
și firește, au dat-năuntru
peste leneșul fricos . . .
— Haide, -i zise rîndunica,
la o raită-n vale, jos.
Fără salt, fără îndrăzneală
n-o să-nveți să zbori de fel.
Însă puiul, să pornească
nu vădește nici-un zel.
Văietîndu-se, se zbate,
plînge, țipă, se proptește,
și de cuib se prinde strașnic
parcă agățat cu-n clește.
Toți ceilalți l-împing afară
dînd din aripi să-l ajute,
dar el zice că nu are
aripi mari, bine . . . crescute
și de-ar îndrăzni să zboare
fără-a fi un pic prudent,
la înapoiere, sigur
ar păți vreun accident !

Larma nu mai contenește
cînd deodat' băiatu strigă :
— Dragul meu lăstun, ți-ajunge,
nu mai fi de mămăligă.

Doar o lume-ntreagă știe
că de nu te miști deloc,
și de nu te-avînți-nainte
lîncezești, rămîi pe loc.
Și-apoi cînd ceilalți pleca-vor
către sud, după sezon,
tu cu ce-o să zbori acolo,
crezi că-ți dăm vreun . . . avion ?

ZĂDUF

Cald. Afară parcă frige.
Bine-o fi la baltă-acum.
— Știi ce ? zice Marinică,
hai s-o facem lîngă drum.
Colo jos, pe lîngă casă
e izvorul mititel.
Apa-i rece, tocmai bună
să ne răcorim nițel.
Adîncim de-un metru șanțul,
cît să înotăm în voie,
punem pietre, cărăm apă,
lacu-i gata. Ce zici, Goe ?

Cam vreo două ceasuri bune
au săpat la șanț în lege,
apoi au pornit să-l umple
din izvor, se înțelege.

Marinică-a luat ulciorul,
Goe-o cană și-o găleată
și să-i vezi porniți s-aducă
tot izvorul dintr-o dată !

Au muncit pînă ce vălul
soarele și-a pus pe chip.
— Măi copii, le-a strigat mama,
păi în șanț e doar nisip !

Tot cărînd să faceți lacul
bun de scaldă, să mai știți
c-o să treacă vreme multă,
poate chiar să-mbătrîniți !
Ia veniți mai bine colea
să-notați pe voia voastră,

c-am umplut cu apă baia :
parcă-i Dunărea albastră . . .
Și fiindcă adînciră-ți șanțul,
(tata anunță de sus)
după baie, din bostană
zece pepeni v-am adus.

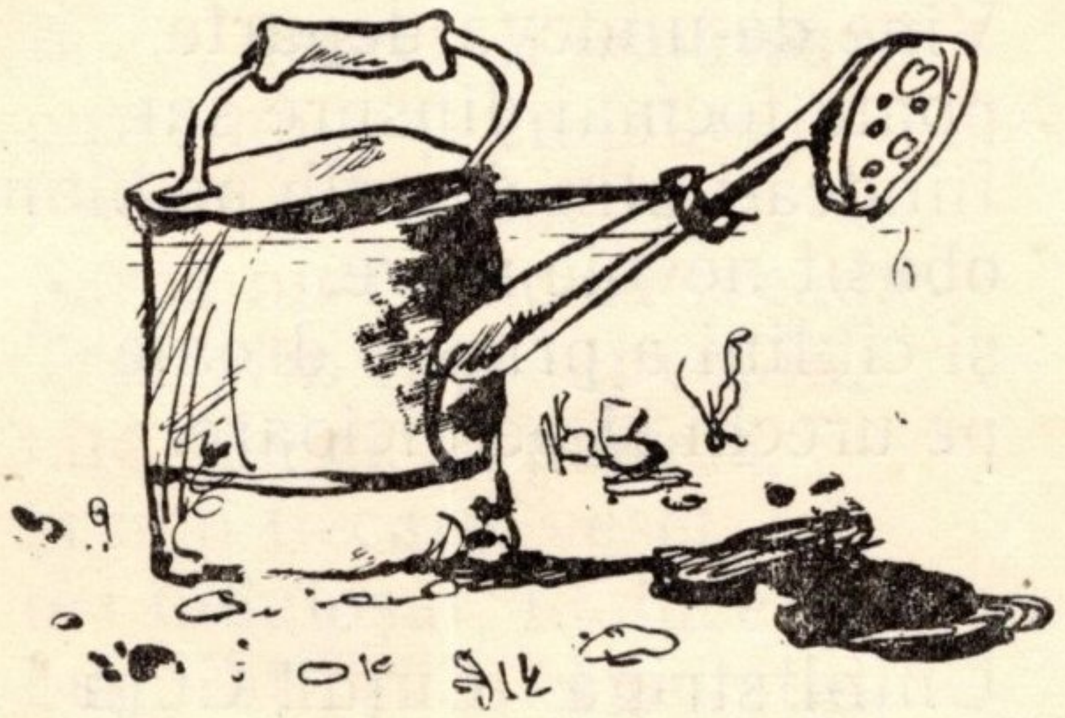

HOINARUL

Pe potecă, la izvoare,
trece-un cîine-nalt, bălțat.
Vine de-undeva departe,
poate tocmai dinspre sat,
fiindcă-i plin de colb pe blană,
obosit nevoie mare,
și ciulini a prins o droaie
pe urechi și pe picioare.

Unii-l strigă : Cuțu ! Cuțu !
Și-o fetiță blînd îl cheamă.
Dar el nu se-oprește, aleargă
undeva, de bună seamă.
A cotit-o pe la vile
îmbăiate de lumină,
străjuite de brazi falnici

și-a ajuns sus, la cantină,

unde-s două săli umbroase
ale taberei de vară . . .
Radio tocmai transmite
o fanfară militară !

Lîngă poarta dinspre scară
cu veșminte de glicină
un băiat îl recunoaște
și-i oferă o tartină.
Altul (căci dulăul nostru
a sosit tocmai la masă)
îi aduce, ca un chelner,
un cotlet cu carne grasă.
Iar altcineva de-alături
(într-un șorț verzui și scurt)
la . . . desert, îl ospătează
cu compot și cu iaurt !
Musafirul se îndoapă,
parcă nu-i vine să creadă.
Trec prin fața lui copiii,
cîte doi, ca la paradă,
și mai fiecare, vesel
ori înduioșat, i-aduce
bunătăți, că nici nu știe
mai întîi ce să apuce . . .
— Sigur, e bătut, săracu',
zice o fetiță blondă.
N-a mîncat de zece zile,
a dus viață vagabondă.
— Poate l-a gonit stăpînul,
sînt și inimi reci, haine,
îl mîngîie-o pedagogă.
— Hai, Grivei, ia vin' la mine . . .

Cînd deodată se iveşte
un bătrîn suflînd de zor :
— Asta-i haimanaua noastră
de la stînă. E Azor.
Doarme parcă-i miezul iernii,
cînd se satură, la drum . . .
S-a-nvăţat cu lenevia,
cu ospăţuri, ca acum.
Ici la tabără-i-e lesne,
la păzit însă-i mai greu.

Ia poftim, mă rog, la strungă
un' ţi-e rostul, fătul meu,
că te caută de-azi-noapte
doi ciobani, tocmai prin sat.
Hai, că-aicea cu copiii
pentru-o lună-ai ospătat !

NEDUMERIRE

Frunzele au prins să cadă
învîrtindu-se în zbor.
Sus, în fața porții noastre,
legănîndu-se ușor,
în balansuri grațioase,
la înalt diapazon
rîndunicile discută
pe un fir de telefon :
— În curînd copii-n șiruri
se vor duce iar la școală,
mamele-or porni în piețe
după-anume tîrguială,
aducînd în coșuri verze,
morcovi, ceapă sau cartofi,
iar din prăvălii : fulare,
paltonașe și pantofi.
Norii-or prinde să se-adune
după dealuri, sure, droaie,

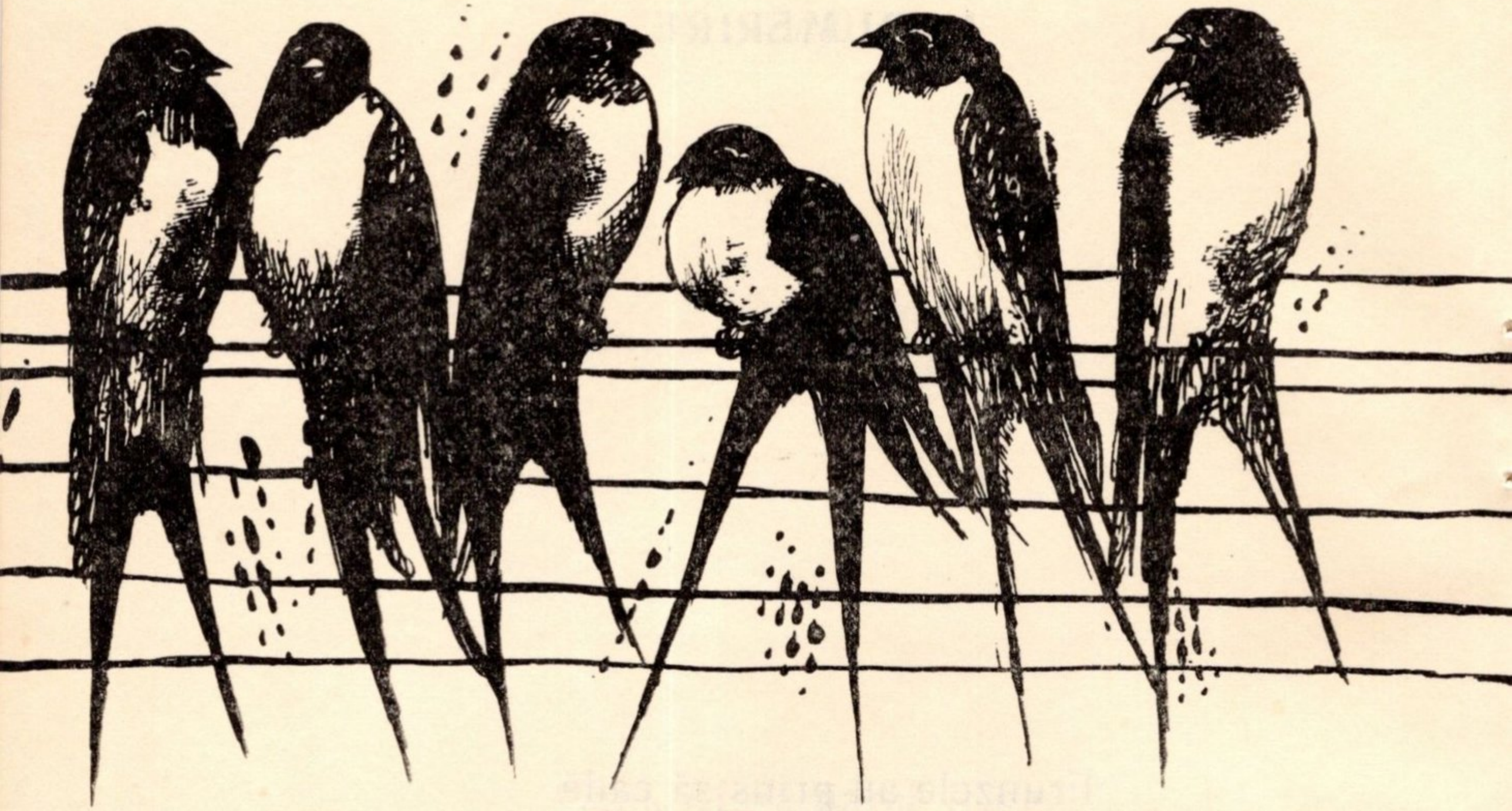

vîntul va sufla mai rece
năvălind cu stropi de ploaie.
Zarea toată-o să se schimbe
învelită parcă-n fum.
Este vremea, cum se vede,
să ne pregătim de drum . . .
Petrișor stă, le privește,
luînd-aminte-n continuare :
— Vom zbura întîi de toate
peste-un fluviu-adînc și mare,
peste Dunăre, pe urmă
peste piscuri, prin Balcani,
și-om ajunge-n țări mai calde,
vechi poate de mii de ani.

Vom zbura peste moschee
și bazare, și palate,
peste porturi și vapoare,
peste jungle-ntunecate
și vom poposi pe unde
este cald și e mult soare.
Alți copii primi-vor veseli
păsările călătoare . . .
Petrișor de-un ceas le-ascultă
și-ntr-un timp le-ntreabă : „Bine,
dar pentr-un voiaj ca ăsta
aveți tot ce se cuvine ?“
Cînd veți obosi vreodată,
o să v-odihniți pe-un . . . nor.
N-ar fi mult mai lesne dacă
luați un turboreactor ?

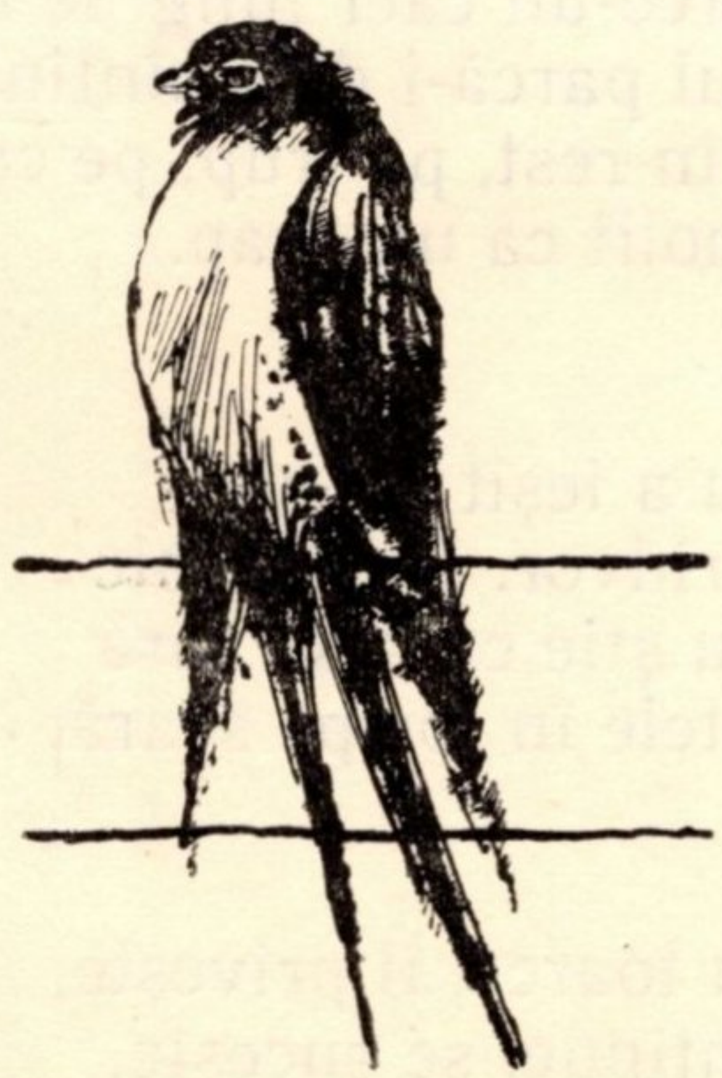

INDIGNARE

Dimineața, pe butoi
stă la soare un pisoi.
Toarce-un caer lung de lînă.
Botul parcă-i de smîntînă,
dar în rest, pe trup, pe cap
e smolit ca un arap.

Nicu a ieșit un pic
în pridvor. Încă e mic
și nu știe cum să sară
treptele în jos pe scară.

Pisu toarce, îl privește,
se întinde, se sucește,
și deodată indignat
zice : Îți arăt îndat' !

Și cînd Nicu-l cheamă : PIS !
dintr-un salt fu în cais,
iar de-acolo, ca în zbor,
sări tocmai pe pridvor,

și cu-o nouă săritură
iată-l cocoțat pe șură,
miorlăind satisfăcut :
„Văzuși oare ? Ți-a plăcut ?“

LA . . . FRIPTURĂ

În grădină, mai în fund,
doi cocoși umblă în rînd,
parcă-s chiar la defilare.
I-a luat tata, mi se pare,
mai acum o săptămînă,
și-au crescut cît într-o lună,
voinicei, înalți de stat,
cîntă, aleargă și se bat
cu-un avînt de zbor șoimesc
și într-una . . . ciugulesc
discutînd în al lor grai :
— Nu ne dau decît mălai,
un' te-nvîrți, curtea e plină.
— Nu știu că noi cu „făină"
am crescut pînă mai ieri
cînd am devenit . . . năieri.

— Ah, ce bună și gustoasă
era pulberea de oase

și de carne. Și-acum, vai !
tot mălai și iar mălai . . .
E un procedeu îngust :
hrană multă fără . . . gust !

UN ALAI LA PESCUIT

Cînd își strînge noaptea-ncet
vălul tainic, violet,
iese soarele-n grădină
c-o lopată de lumină,
zvîrle aur printre flori,
fluturași scînteietori,
sună-n trîmbiți deșteptarea
de răsună toată zarea
și trezește stupii, via,
dealurile și cîmpia,
păsările de pe luncă
chemînd oamenii la muncă.
Totu-i zumzet. Înspre vale
plin e rîul de paftale
verzi, albastre, cenușii
adunate dintre vii . . .
După ploile de vară
a crescut să iasă-afară,
trece și de matca veche
repezit fără pereche,

și cu el vin dinspre plaur
crapi de-argint, plătici de aur.

Uite-l. A pornit și el
Mitru, zis și „Gîndăcel“,
doar în haină și-n tîrlici
cu un cîrd de bibilici.
L-au întîmpinat în cor
cîinele vărgat Azor,
șase rațe, un godac,
patru gîște și-un gînsac,
iar din pom, de pe-o crenguță
a venit și o stăncuță.
Și-mpreună „călătorii“
au sosit la scocul morii.
Dar abia au poposit
și din drum s-au și ivit
o fetiță
cu codiță,
Tuța
(care se dă „uța“)
și-un moșneag
'nalt cît un steag,
cu-o pălărie de pai
întregind primul alai.

Soarele pe culme crește,
ceata vine voinicește.
— Ei, lipsește cineva ?
zice moșul. — Nimenea,
sîntem gata, moș Mihale.
Facem cherhanaua-n vale ?

— Păi, așa cum am vorbit,
doar pornim la pescuit . . .
Și cu gesturi iscusite,
moșul întocmi pe loc
din nuiele potrivite
cu pricepere-un tîrboc.
Tuța scoase-un ghem de-acasă
să-mpletească moșul plasă.
Mitru înjghebă și el
patru undițe. Cîrlige
meșteri din niște ace
și-ncepu pe mal să strige :

— Hei, godace, hai la trap.
Vrei la prînz ciorbă de crap ?
Scurmă colo, scurmă bine
adu-mi rîme, măi . . . vecine.
Și voi, rațelor, ce stați ?
Ia, în larg să-mi înotați,
gonind peștii ca un val
către moară, ici la mal . . .

Gîștele îndat' și ele,
făcînd arcuri și inele,
se porniră să închidă
cercul ca pe o firidă,
împingînd crapii, obleții,
stîrnind larmă ca băieții.

— Noi ce rol avem aici ?
au țipat trei bibilici.
Încropim poate vreun cor
sub bagheta lui Azor,
sau cînd undița-ți scăpat
în adînc, strigăm : „Păcat“ ?
— Ce vă trece-n gînd ? le-a zis
Mitru. Să n-aud nici pis !
Peștii sînt bătrîni vulpoi
și-au mai auzit de voi.
Cine face gălăgie
nu mai capătă plachie.
Strîngeți vreascuri pentru foc
și găsiți pe mal un loc
bun de vatră, cum vă spun,
ca să fierbem în ceaun

știuca ce-o să ne sosească
pentru ciorba pescărească.
Tu Azor, rupe-o cătină
și aleargă la grădină
unde-i de pază Grivei
s-aduci roșii și ardei.
Să nu-ntîrzii, zor și-adună
să ne iasă ciorba bună . . .

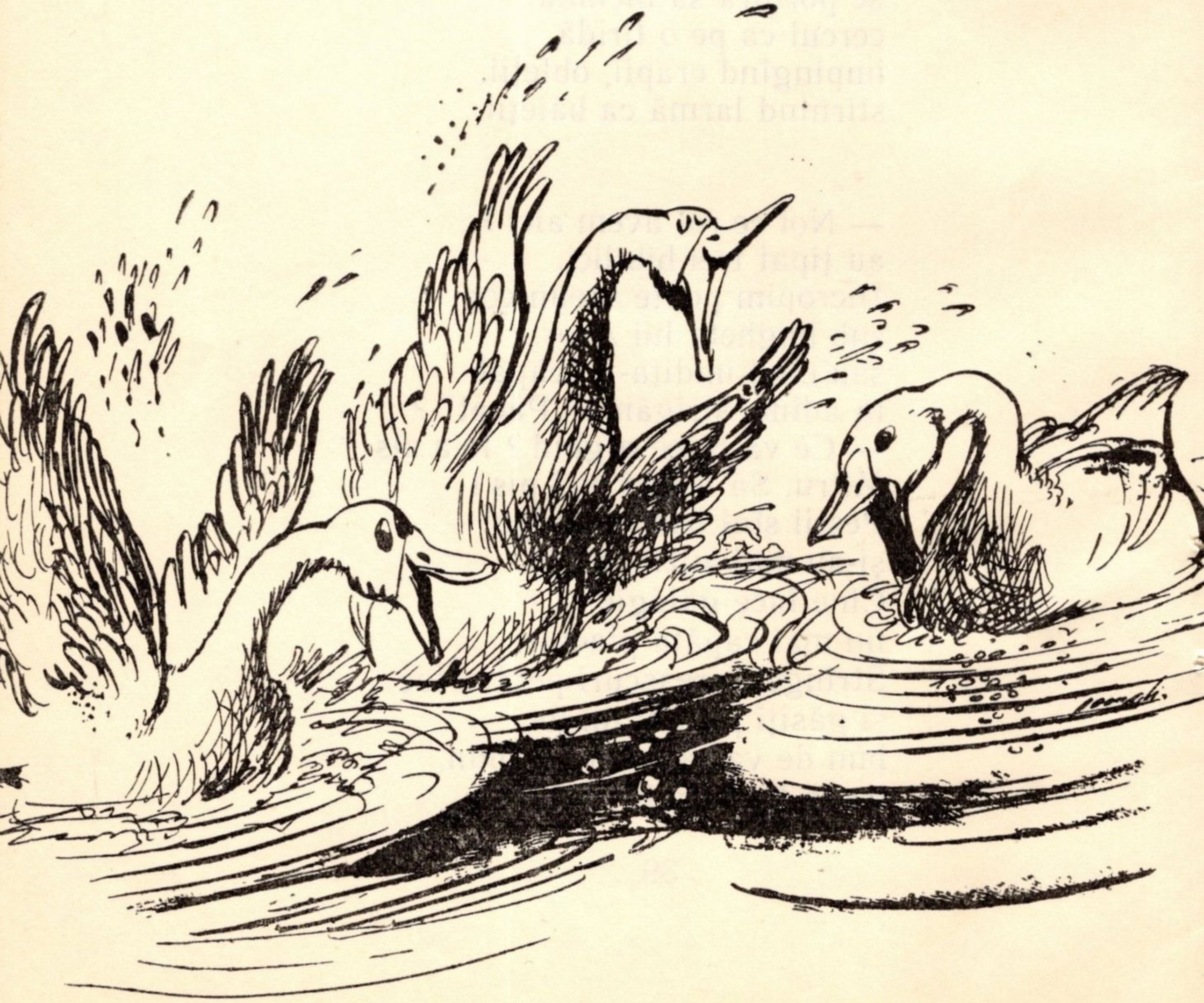

Și-astfel totul rînduit
s-au . . . fixat la pescuit.

Soarele-alergînd pe grind
țese horbote de-argint.
Apa-i caldă, trec în zbor
niște grauri și-un cocor.
Lîngă moara de-altădată
Moș Mihale-observă, cată
mai la umbră-un pic de loc
ca să-ncerce la tîrboc.
Cu mișcări în cerc, domoale,
plimbă-n jur tîrbocu-agale,
îl cufundă-ncet, vulpește
la adînc, îl mai rotește
și-l ridică-n necuprins
să nu simtă c-a fost prins
nici ghigorțul, nici bibanul,
nici șalăul și nici cleanul.
Iar cînd plasa în lumină
se ridică grea și plină,
buimăciți, săltînd din coadă,
peștii sar, speriați, grămadă,
dau din aripi roz de pluș :
— Unde sîntem ? Mă-năbuș,
mi se urcă-n ochi mînia,
strigă de-undeva scrumbia.
— Ajutor ! Scăparea-i fuga,
îi răspunde-ndat' zvîrluga.
— Îmi simt ochii tot mai grei,
speriat plînge-un somotei.
— Amețesc, îmi vine rău !
strigă-alături un șalău.

Vesel e doar moș Mihale.
Se ridică-ncet din șale
și în barbă își șoptește :
— Ia te uită ce de pește,
parc-am dat cu-un prostovol.
Ăștia sînt pentru rasol,
iar ceilalți pentru frigare.
Să-i spălăm, să-i dăm cu sare
și să vezi ce mai friptură
în boia cu saramură !
Ducem și ceva în sat
ca să punem la sărat,
să-i avem pentru la iarnă
cînd omătu-o să se cearnă . . .

Dar pe mal ce se petrece ?
Mitru-i un pescar cît zece.
Are-n ajutor, firește,
amatori vestiți de pește.
Grohăilă a adus,
harnic, cum îl știm la treabă,
rîme scoase de sub mal
(că și-a scrîntit chiar și-o labă).
Tuța undițele-a pus
atîrnîndu-le, în fine,
de nuiele prinse-n mal,
într-un rînd, după mărime.

Mitru trece, le privește,
mai le-ndreaptă stînd turcește,
mormăind : „Zău, fac prinsoare
că de-avem ceva răbdare,

cît ai curăța o nucă
lăsăm rîul fără știucă.
Nu știu ața dacă-i tare
căci de pică vreun somn mare
și apucă rîma-n bot,
ia și undiță și tot !

Noi să fim prevăzători,
punem și susținători,

pietre mari cît o desagă
și să-ncerce apoi să tragă !“
Trece-un ceas, mai trece altul.
Ca de sticlă e înaltul.
Mitru-așteaptă lîngă Tuța
care-și dă piciorul huța
așezată pe un lemn.
— La a treia e un semn,
zice ea. Se zbate-o ață,
uite, dă din coadă-o rață
care s-a apropiat.
— Trage undița îndat' !
— Uite, trag, dar s-a oprit,
e-o balenă, negreșit,
de-i atît de grea. Încearcă.
— Trebuie că-i cît o barcă !
Undița nu se mai mișcă.
De-aș avea o toporișcă
aș zvîrli-o-ndată, jap !
și aș nimeri-o-n cap.
— Eu să vezi, sînt încă mică,
zice Tuța, mi-e cam frică !
Tare mi-e c-o să leșin
de-o fi ditamai rechin.
— Vino colea, lasă teama,
fii atentă și ia seama
c-o să tragem înc-o dat'
poate-l scoatem pe uscat !

Și-amîndoi strîngînd ca-n clește
se-opintesc, dar nici un pește
din adînc nu se arată.

Undița stă nemișcată,
nu vrea către mal s-aducă
vreo plătică ori vreo știucă.
Dar ceilalți ce fac acum ?
Fuge Mitru pînă-n drum
și ordonă : „Hei, aici,
ia veniți voi, bibilici,
Grohăilă și Azor,
și voi gîștelor . . . Zor ! Zor !
Trageți toți cu rîvnă, iuți,
ca pescarii pricepuți.

S-au prins ei și trag mereu
însă lucrul merge greu.
Undița-încăpățînată
stă în apă nemișcată.
Dar mai este cineva :
— Ia s-ajut și eu. Cra ! Cra !
face din văzduh stăncuța.
— Chiar așa : o-ndeamnă Tuța,
pune aripa la treabă,
treci alături mai degrabă
că-i un somn de-o tonă poate.
Să vedeți ce mai bucate
o să pregătim din el :
Fript, prăjit, cu . . . ostropel,
să mîncăm pe săturate.
— Ah, mai zic așa bucate,
grohăie poftind godacul,
simt că-mi tremură stomacul !
— Mie, te rog, Tuța dragă,
să-mi dai musai coada-ntreagă,
cere Azor. E-o poftă veche.
— Noi am vrea doar o . . . ureche . . .

Și-astfel sporind încă sfada
cum să-mpartă cu toți prada —
somnul, știuca sau plătica —
se-opintesc însă . . . nimica !
— Nu mai pot ! M-am deșelat
fără vreun folos. Păcat !
o bibilică-a grăit.
— Înc-o dată.
— În sfîrșit !
— Ura !
— Bravo !
— Am izbîndit !
— Au ! Dar ce e ?
— Ia privește !
— N-am mai văzut așa pește !
— Nu cumva e vreun delfin ?
— Parc-aduce cu-un rechin !
— Nu se poate, frățioare,
ăia-noată doar prin mare.
Mai degrabă cu-așa trenă
seamănă cu o balenă.
— Ce vorbești ?
— E neagră toată !
— Și ce grea !
— Gura-i căscată !
După formă și culoare
parc-ar fi un . . . cal de mare !
— Dar ce piele ! Parcă-i tuci !
— Din ce parte să-l apuci ?
— O să-l fierbem în ceaun.
— Dar prăjit n-o fi mai bun ? . . .

Zgomotul este cumplit :
rațele au răgușit

furioase pe gînsac
țipînd toate-n cor : mac ! mac !
Godăcel guiță-ntr-una,
gaița îi ține struna,
se amestecă, întreabă.
Azorel dă cu o labă
și-nvîrtind prada grăiește :
— Ăsta-i cel mai aprig pește
că pe burtă are . . . ținte !
— Nu cumva văzul te minte ?
Poate-s niște . . . siguranțe,
spune-o gîscă. Sau chiar . . . gloanțe !
Numai fata și băiatul
stau, de parcă-i rîde satul,
opăriți cu ceai de izmă.
— Nu vedeți că-i doar o . . . cizmă ?
zice Mitru. Ce mai ! Știu,
e de la vreun barcagiu
ce-a pierdut-o la un drum,
și o caută și-acum !
Dar să aflu-un lucru-aș vrea :
Cum de este-atît de grea ?

O-nvîrtesc, 'năuntru cată,
o despică dintr-o dată
cu-un cuțit și . . . cum să zic ?
Un pietroi și-un pește mic
(un biban) se dau de-a dura . . .
— Ia te uită saramura
unde ne era, drăguța,
sare-nveselită Tuța.
— Asta ? Ce-ți trece prin minte ?
N-ajunge nici la un dinte,

face Mitru pus pe ceartă.
Zău că am făcut-o fiartă !
— Și noi ce-nfruptăm acum ?
latră Azorel din drum.
— Mă găteam ca Flămînzilă,
mormăie și Grohăilă . . .

Dar, cum stau așa plouați,
deodat-aud : „Ce stați ?
Masa-i gata-aici, în vale.
Ia poftiți la moș Mihale
să vedeți ce mai noroc
mi-a căzut azi în tîrboc !“
Dau năvală, sar cu toții,
că-s flămînzi cumplit nepoții.
Pe-un tăpșan, lîngă-un boschet
totu-i gata de banchet.
Moș Mihale, suflet bun,
fierse bine-ntr-un ceaun
plin cu leuștean și apă
pește mic. Puse și ceapă,
ardei, roșii și mărar
strecurînd printr-un ștergar
roșioara și bibanul.
Luă apoi, cum i-era planul,
pește mare, barosan —
somn, șalău, cegă, calcan,
lin și știucă, crap ghizdav —
și făcu un borș grozav
care-aroma și-a lansat
dinspre mal spre-ntregul sat.
Pe-alții barosani crăpoi
i-a gătit cu usturoi

după ce i-a dat cu sare
rumenindu-i la frigare,
și i-a pus după măsură
într-un sos de saramură.
Oaspeților cu . . . lansetă
care poate țin dietă,
le-a fiert la un foc domol
cinci plătici pentru rasol.
Iar pe alții i-a prăjit
după cum s-a nimerit,
tăvălindu-i prin făină
și prin ouă de găină.
— N-a uitat, godacul strigă,
ne-a făcut și mămăligă !
Sărut mîna, moș Mihale,
flămînzeam fără matale.
Eu, greoi și fără har
scădeam sigur la cîntar !

Oaspeții, doi cîte doi :
Tuța, Mitru, — un bibiloi,
rațele, Azor, gînsacul,
își alină-acum stomacul
înghițind cu poftă-ntr-una
dînd mereu cu . . . „sărut mîna“ . . .
Moș Mihale, bucuros,
vesel, sprinten și sfătos
îi servea pe fiecare :
— Luați scrumbie la frigare,
luați păstrugă și biban,
sau de-aici șalău cu hrean,
fiindcă ne-a bătut norocul.
De-aruncăm din nou tîrbocul

împreună, voinicește
scoatem un . . . Ceahlău de pește
și-i întrecem de cinci ori
pe pescarii amatori !

Dar ospățu-i pe sfîrșite,
ca-n poveste, pasă-mi-te.
Mitru, Tuța stau la sfat :
— Ne-am jucat,
ne-am ospătat,

dar pentru-așa praznic rar
moșului ce-i dăm în dar ?
— Am găsit, strigă stăncuța,
vino tu cu mine, Tuța . . .
Drept cadou i-aducem tot :
Cizma cu cîrligu-n bot,
undițele și mosorul
și-ntr-un vas chiar peștișorul
ce-a sărit din talpă-afară . . .

Fericiți se-mbrățișară
și venind cu cizma-n mînă
au zis : — Peste o săptămînă
pescuim iar pe la baltă,
poate-o scoatem și pe-ailaltă.
Și de-o fi la fel de nouă,
te-ncălțăm cu amîndouă . . .

. . . Soarele cu-aur pe frunte
trece vadul, sare-o punte

și-mpînzind în drum tot plaiul
întovărășește-alaiul
că lumina-i la zenit,
ziua de-astăzi s-a sfîrșit,
și-or s-adoarmă graurii,
sălciile, plaurii,
cîmpii și izvoarele,
viile, ponoarele,
bărcagiii, marinarii . . .

Și-or s-adoarmă și . . . pescarii !

CUPRINS

După miere . . .	5
Mariana	8
Doi viteji	11
Fricosul	16
Zăduf	20
Hoinarul	24
Nedumerire	29
Indignare	32
La . . . friptură	34
Un alai la pescuit	36

Lector : VINICIU GAFIȚA
Tehnoredactor : ION PANAITESCU

Apărut : 1972. Comanda nr. 9708. Coli de **tipar : 3½.**

Intreprinderea poligrafică „Banat"
Timișoara, Calea Aradului, nr. 1/A.
Republica Socialistă România.

Comanda nr. 110/1972.

Lei 3,75

EDITURA ION CREANGĂ